

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118397667
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kolesár
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:6118397667.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Kolesára a sudkýň JUDr. Jarmily Čabaiovej a JUDr. Aleny Mazúrovej v spore žalobcu: Rímska únia Rádu sv. Uršule, Komunita uršulínok v Košiciach, so sídlom Hlavná 66, Košice, IČO: 31 311 032, zastúpený: SD LEGAL, s.r.o., so sídlom Žriedlová 3, Košice, proti žalovanému: MILT spol. s r.o., so sídlom Čermeľská 1, Košice, IČO: 44 702 728, zastúpený JUDr. Miroslavom Katunským, advokátom, so sídlom Floriánska 16, Košice, o zaplatenie 15.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 22. októbra 2019, č. k. 15C/6/2019-101

rozhodol:

M e n í rozsudok v napadnutom vyhovujúcom výroku tak, že žalobu zamieta.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 100% trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 15.000,- Eur a priznal žalobcovi nárok na plnú náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie tým v celom rozsahu vyhovel žalobe, skutkovým základom ktorej bolo v podstatnom tvrdenie žalobcu, že Zmluvou o nájme nebytových priestorov zo dňa 7.1.2016 (ďalej tiež len „nájomná zmluva“) žalovaný prenechal neziskovej organizácii H. DD, n.o., so sídlom S. trieda XX, J., X.: XX XXX XXX na dočasné užívanie stavbu H. č. súpis. XX na parc. č. XX, evidovanú v katastri nehnuteľností na LV č. XX pre kat. úz. K. F. (ďalej tiež len „stavba“), za čo v období mesiacov januára XXXX až december XXXX od tejto neziskovej organizácie prijal nájomné v celkovej sume XXX.XXX,- E.. N. tvrdenia žalobcu mu stavba mu vlastnícky patrí, pričom žalovanému na jej prenajatie neudelil súhlas a o tejto dispozícii ani nemal vedomosť. U. argumentoval, že za uvedeného stavu sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil tým, že od H. DD, n.o. prijal nájomné za užívanie majetku žalobcu bez právneho dôvodu. Z celkovej výšky bezdôvodného obohatenia si žalobca v spore uplatnil len časť v sume XX.XXX,- Eur, zodpovedajúcu žalovaným najskôr prijatým plneniam.

3. Prvoinštančný súd v napadnutom rozsudku bezo zvyšku vyšiel z takto žalobcom tvrdeného skutkového stavu; navyiac tiež skutkovo ustálil, „...že medzi žalovaným a subjektom H. DD, n.o. prebiehali v rozhodnej dobe účtovné operácie, predmetom ktorých bolo účtovanie nájomného za nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu...“ a že H. DD, n.o. zaplatil žalovanému na základe nájomnej zmluvy za mesiac január 2016 sumu 5.000,- Eur a za mesiac február 2016 sumu 10.000,- Eur.

4. Na takto ustálený skutkový stav prvoinštančný súd aplikoval ust. § 451 a § 458 zák. č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník, v znení neskorších zmien a doplnkov a na ich základe dospel k záveru, že nakoľko „Žalovaný nedisponoval žiadnym právnym titulom, ktorý by ho oprávňoval na prijatie úhrady za nájomné za majetok žalobcu“, získal plnenie bez právneho dôvodu a zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka je povinný ho vydať žalobcovi, na úkor ktorého k bezdôvodnému obohateniu došlo. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. výlučným procesným úspechom žalobcu v spore.

5. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie s návrhom, aby ho odvolací súd zmenil tak, že žalobu zamietne. V odvolaní žalobca vytkol napadnutému rozsudku výlučne nesprávnosť právneho posúdenia otázky jeho vecnej legitímácie v spore, poukazujúc na to, že v konaní nebola spornou skutočnosť, že stavbu v rozhodnom čase neužíval on, ale Hámre DD, n.o. a argumentujúc, že bezdôvodne obohatiť na úkor žalobcu sa preto mohla jedine táto nezisková organizácia. Žalovaný v odvolaní prezentoval tiež názor, že pokiaľ aj v súvislosti s užívaním stavby prijal nejaké plnenie od Hámre DD, n.o., bezdôvodne sa obohatil len na úkor tohto subjektu. Svojimi odvolacími námietkami, poukazujúcimi na nesprávnosť právneho posúdenia veci žalobca uplatnil odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 V odvolaní žalovaným označený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p. nebol podopretý konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na nesprávnosť skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu nebol tento ďalší odvolací dôvod žalovaným materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnený. Odvolací súd v tejto spojitosti upriamuje pozornosť na záver vyplývajúci z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 90/2019 z 5. novembra 2019, v zmysle ktorého odvolací dôvod nemôže spočívať len na všeobecnom vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím bez bližšej špecifikácie vytýkaných nesprávností v kontexte konkrétnych okolností prípadu. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, musí prihliadať, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Naproti tomu vo vzťahu k ostatným odvolacím dôvodom je odvolací súd podľa ust. § 380 ods. 1 C.s.p. viazaný ich vymedzením v odvolaní, a preto na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ust. § 365 C.s.p. dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil (por. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 1269s).

6. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnil so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a zvlášť prisvedčil správnosti jeho rozhodujúceho záveru, že „...neexistoval žiaden právny titul, ktorý by ho oprávňoval žalovaného na prijatie úhrady nájomného za majetok žalobcu...“. Žalobca akcentoval, že žalovaný v konaní ani nerozporoval skutočnosť fakturovania nájomného Hámre DD, n.o. rovnako ako ani „...prijatie žalovanej čiastky namiesto žalobcu“. Tým sa podľa jeho názoru jednoznačne potvrdilo, že práve žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil.

7. Žalovaný sa vo svojej odvolacej replike obmedzil len na zopakovanie svojho argumentu, že sa na úkor žalobcu bezdôvodne neobohatil, preto, že v rozhodnom čase stavbu neužíval on, ale Hámre DD, n.o.

8. I žalobca sa v odvolacej duplike sústredil predovšetkým na zdôraznenie podstatných momentov už skôr prednesenej právnej argumentácie. Na rámec toho zdôraznil, že žalovaný vo svojom nazeraní prehliada tú podstatnú skutočnosť, ktorá bola dôvodom pre vyhovenie žalobe a síce, že „...neexistoval právny titul, ktorý by ho oprávňoval fakturovať nájomné subjektu Hámre DD, n.o.“ Skonštatoval, že „Práve táto skutočnosť - fakturovanie nájomného za užívanie budovy napriek tomu, že žalovaný nikdy vlastníkom budovy nebol a nemal ani súhlas vlastníka budovy s fakturovaním nájomného je dôvodom, pre ktorý malo byť a aj bolo vyhovené žalobe“.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 C.s.p.), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario C.s.p.), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 C.s.p., z hľadiska odvolaním uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 C.s.p. a dospel k záveru, že je (odvolanie) dôvodné. Tento rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 31.3.2021 po predchádzajúcom oznámení

miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu, pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

10. Žalovaný svojimi odvolacími námietkami v intenciách uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. nastolil predmetom odvolacieho prieskumu správnosť spôsobu právneho posúdenia otázky jeho pasívnej vecnej legitímácie v spore. Súd prvej inštancie na túto žalovaným už v priebehu prvoinštančného konania nastolenú esenciálnu otázku, odpovedal v jeho neprospech, vo svojej podstate s vysvetlením, že jeho zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie v danom prípade založila skutočnosť, že bez právneho dôvodu prijal od tretieho subjektu odplatu za užívanie majetku žalobcu. Argument žalovaného, že bezdôvodne sa obohatil užívateľ stavby, súd prvej inštancie prakticky prehliadol; paradoxne za situácie, keď podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku mala byť pri jeho formovaní vzatá zreteľ tiež na to, že v právnej praxi sa za plnenie bez právneho dôvodu považuje aj užívanie cudzej veci bez nájomnej zmluvy, či iného titulu, pričom súd prvej inštancie dokonca v tejto súvislosti výslovne konštatoval, že v takom prípade „Prospech vzniká tomu, kto realizuje užívateľské oprávnenie bez toho, aby za to platil náhradu a bez toho, aby sa jeho majetkový stav zmenšil o prostriedky vynaložené inak v súvislosti s právnym vzťahom, ktorý zakladá právo vec užívať“. I napriek tomuto právno-teoretickému východisku pri posudzovaní bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie nepovažoval za významnú obranu žalovaného, poukazujúcu na to, že stavbu reálne užíval Hámre DD, n.o. Len neadresne v tejto spojitosti vysvetlil, že „Ak žalovaný uvedeným spôsobom ovládal predmetné nehnuteľnosti, hoci nebol ich vlastníkom, bol to len žalovaný, kto ich mohol využiť v podstate kedykoľvek a podľa svojej vôle a potom bez ohľadu na to, ako intenzívne nehnuteľnosti skutočne využíval (akú plochu, ako často, prípadne koľkokrát konkrétne), im vznikol prospech“. Bezdôvodné obohatenie podľa ním vyjadreného názoru „...vzniká tomu, kto bez platného právneho titulu na úkor vlastníka dosiahol postavenie držiteľa veci tým, že nehnuteľnosť bola prístupná len jemu a jeho potrebám“. Napriek tomu, že tieto úvahy by mohli signalizovať, že súd prvej inštancie snáď pripisoval význam skutočnosti bezprávneho užívania cudzej veci v širšom než tradičnom ponímaní, v jeho rozhodnutí sa v konečnom dôsledku nepremietli, nakoľko prvoinštančný súd v zhode s argumentáciou žalobcu, za kľúčový moment v okolnostiach prípadu považoval, že „...žalobca preukázal vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného predložením účtovných dokladov spoločnosti Hámre DD, n.o.“ svedčiace o zaúčtovaní nájomného touto neziskovou organizáciou i o prijatí nájomného žalovaným.

11. Vo všeobecnosti sa pojem vecná legitímácia v civilnom konaní používa na označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jedna strana subjektom práva a druhá procesná strana subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca), nemá právo, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti (žalovaný), takúto povinnosť nemá. Existencia vecnej legitímácie na oboch stranách sporu predstavuje predpoklad vyhovenia žalobe; absencia aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie naopak vedie k jej zamietnutiu.

12. Podľa ust. § 488 Občianskeho zákonníka, záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

13. Podľa ust. § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

14. Podľa ust. § 451 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. (2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

15. Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

16. Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie postihuje subjekt, ktorý ho získal. V prípadoch, keď k vzniku bezdôvodného obohatenia dochádza neoprávneným užívaním veci bude týmto subjektom ten, kto k nej realizuje užívateľské oprávnenie bez toho, aby za to platil náhradu, a teda aby sa jeho majetkový stav zmenšil o prostriedky, ktorý by inak musel vynaložiť

v súvislosti s právnym vzťahom, ktorý by jeho právo vec užívať zakladal. V tomto konštrukte je treba zdôrazniť niekoľko momentov, ktoré si súd prvej inštancie dostatočne neuvedomil. Predovšetkým je potrebné mať na pamäti, že hoc neoprávnené užívanie veci nemusí mať vždy reálnu podobu, ako správne poznamenal aj súd prvej inštancie, musí sa vyznačovať osobitosťami odôvodňujúcimi záver, že pasívne vecne legitimovaný subjekt vec výlučne fakticky ovláda (por. napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1069/2015 z 19. novembra 2015). Pokiaľ by z tejto pozície výlučný faktický užívateľ umožnil užívanie veci inej osobe (napr. neplatnou zmluvou) alebo ak by vec aj neužíval avšak naďalej by ju týmto spôsobom fakticky ovládal (napr. odmietal ju vydať vlastníkovi avšak reálne by ju neužíval), nič by to nemenilo na tom, že vec v širšom zmysle užíva. Odvolací súd ďalej poznamenáva, že neoprávnenému užívateľovi veci vzniká na úkor jej vlastníka majetkový prospech nie len vtedy, keď za užívanie nezaplátí náhradu (čím je inak splnená podmienka zmenšenia jeho majetku), ale aj vtedy ak sa tak síce stane avšak voči inej osobe než vlastníkovi, prípadne subjektu, ktorý má právo vec užívať. Pokiaľ totiž k takému plneniu dôjde voči osobe, ktorá naň nemá právo, je povinná ho vrátiť zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie, a preto sa v konečnom dôsledku na majetkovom stave neoprávneného užívateľa nič nemení. Napokon odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade, keď k vzniku bezdôvodného obohatenia dochádza neoprávneným užívaním cudzej veci, je tým, o čo oprávnený prišiel a naopak čo sa povinnému dostalo, úžitková hodnota veci. Premietnutím tejto súvislosti je v právnej praxi aprobovaná premisa, že výška bezdôvodného obohatenia zodpovedá tomu, čo by povinný za užívanie veci po práve plnil. Z toho vyplýva, že bezdôvodným obohatením nie je to, čo sa v súvislosti s užívaním veci povinnému dostalo, ale naopak to, čo sa z jeho majetku za užívanie nevynaložilo. V právnej teórii bola v tejto spojitosti formulovaná, napríklad tiež výstižná téza, že „...v zásade nie je rozhodujúce, ako obohatený stav zakladajúci bezdôvodné obohatenie vyťaží...“ (ELIÁŠ, J., BRIM, L., ADAMOVÁ, H. *Bezdôvodné obohacenie*, Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2016, 119s).

17. Vo svetle týchto úvah je zrejmé, že pokiaľ súd prvej inštancie dospel k záveru o základe a výške uplatneného nároku zo zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie len na podklade skutkového nálezu, že žalovaný prijal od tretej osoby plnenie za užívanie stavby vo vlastníctve žalobcu, bez zreteľa na to, či a pokiaľ áno akým spôsobom stavbu fakticky užíval či ovládal, je jeho spôsob právneho posúdenia veci bezpochyby nesprávny. Treba hneď jedným dychom zdôrazniť, že pre záver o faktickom ovládaní stavby žalovaným súd prvej inštancie ani nemal procesný priestor, nakoľko ako už bolo v tomto odôvodnení niekoľkokrát zmienené, žalobca, súc presvedčený o tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil prijatím „nájomného“, skutkovej okolnosti užívania stavby pri uplatňovaní prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v spore nevenoval ani len najmenšiu pozornosť. Absencia vecnej legitimácie žalovaného v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia sama o sebe i bez ďalšieho vylučuje dôvodnosť žaloby, a preto činí dokazovanie, hodnotenie dôkazov i právne posudzovanie veci z pohľadu splnenia ostatných predpokladov pre vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie a výšky uplatneného nároku, nadbytočným. Z tohto hľadiska je nepodstatné, aké závery v ostatných parciálnych skutkových a právnych otázkach nastolených stranami urobil súd prvej inštancie, pokiaľ nesmerujú k zisteniu a k posúdeniu tých rozhodujúcich skutočností a právnych súvislostí, z ktorých je možné vyvodiť záver o zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie práve žalovaného. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v zmysle ust. § 383 C.s.p. je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie a poznamenáva, že strany svojimi odvolacími námietkami nevytvorili procesný predpoklad pre prípadnú zmenu skutkových náleзов prvoinštančného súdu zopakovaním alebo doplnením dokazovania.

18 Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že vychádzajúc zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, žalovaný nie je vo vzťahu k uplatnenému nároku pasívne vecne legitimovaným subjektom, a preto je napadnutý rozsudok v časti zaväzujúcej ho na splnenie peňažnej povinnosti vecne nesprávny. Vecne nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie nemohlo byť odvolacím súdom potvrdené v zmysle ust. § 387 ods. 1 a contrario C.s.p. a nakoľko zároveň neboli splnené zákonné predpoklady pre jeho zrušenie (§ 389 C.s.p.), v súlade s ust. § 388 C.s.p. odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v tomto výroku zmenil tak, že žalobu zamietol.

19. Vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku, rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 396 ods. 2 C.s.p. o nároku na náhradu trov celého konania.

20. Podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

21. Podľa ust. § 255 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. V celom konaní, teda v jeho prvoinštančnom štádiu i v jeho odvolacej časti mal v konečnom dôsledku žalovaný plný procesný úspech, a preto mu v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný. Na tomto základe odvolací súd priznal žalovanému nárok náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 C.s.p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.)